

Arrest

nr. 135 528 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 12 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE LAEYER, die *loco* advocaat Mr. J. VAN OVERBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde,

wordt aan [Y.S.D.] geboren te Paramaribo op 26/07/1985 van Nederlandse nationaliteit verblijvende te [...], bevel gegeven om de genaamde [Y.C.], geboren te Paramaribo, op 22.10.2001 van Nederlandse nationaliteit, verblijvende te [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven..

Uit het dossier blijkt dat de betrokken minderjarige langer in het rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn (verblijft meer dan 90 dagen gedurende de laatste zes maanden - art. 7, 1-2° van de wet van 15.12.1980). Uit de documenten van het dossier blijkt dat de minderjarige betrokkene al sinds 12/04/2013 in België aanwezig is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Uit de aangeleverde documenten in het dossier (o.a. notariële akte, ouderlijke toestemming tot reizen, attest onderwijsinstelling, geboorteakte kind en opvangouder e.d.m) kan blijken dat er een lang verblijf gewenst wordt voor het minderjarige kind.

Betrokkene zelf is echter minderjarig en juridisch onbekwaam om deze aanvraag in te dienen (cfr. art. 372 + art 388BW) en dient derhalve vertegenwoordigd te worden door de ouder(s) of voogd.

De ouders vergezellen de minderjarige niet en kunnen dus de aanvraag voor hem niet indienen.

In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WIPR) en het burgerlijk wetboek kan [Y.S.] (zus) de minderjarige evenmin wettelijk vertegenwoordigen aangezien de aangeleverde authentieke akte (notarieel document) dat werd aangeleverd niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 392 of 475 ter B.W. Het document waarvan sprake vermeld uitdrukkelijk dat de homologatie dient gevraagd te worden bij de bevoegde rechtbank (vrederechter).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 16/04/2013 mevrouw [Y.S.] verzocht om de homologatie van het document te vragen. Echter kan uit het dossier niet blijken dat hieraan, door de opvangouder, gevolg werd gegeven. Derhalve kan een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger (ni. verklaring tot inschrijving) onmogelijk rechtsgeldig worden ingediend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt, luidens de uiteenzetting ervan, een schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"De verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen te motivatie van de bestreden beslissing:

In het bevel tot terugbrenging wordt gesteld dat uit de aangeleverde documenten uit het dossier (o.a. notariële akte, ouderlijke toestemming tot reizen, attest onderwijsinstelling, geboorteakte kind en opvangouder e.d.m.) kan blijken dat er lang verblijf gewenst wordt voor het minderjarige kind.

In het bevel tot terugbrenging staat:

" In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WIPR) en het burgerlijk wetboek kan [Y.S.] (zus) de minderjarige evenmin wettelijk vertegenwoordigen aangezien de aangeleverde authentieke akte (notarieel document) dat werd aangeleverd niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 392 of 475ter B. W. Het document waarvan sprake vermeld uitdrukkelijk dat de homologatie dient gevraagd te worden bij de bevoegde rechtbank (Vrederechter).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 16 april 2013 mevrouw Y.S. verzocht om de homologatie van het document te vragen. Echter kan uit het dossier niet blijken dat hieraan, door de opvangouder, gevolg werd gegeven. Derhalve kan een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige EU-burger (ni. verklaring tot inschrijving) onmogelijk rechtsgeldig worden ingediend." (eigen cursivering en nadruk)

Er wordt dus gesteld dat de verzoekster geen blijf geeft dat zij tot homologatie is overgegaan.

Dit klopt echter niet.

De verzoekster heeft reeds, zoals overigens gesuggereerd in het bevel tot terugbrenging, op 14 januari 2013 aan de Vrederechter te Deinze en op 12 maart 2014 aan de Vrederechter te Waregem gevraagd om aangewezen te worden als voogd van jongeheer [Y.C].

De moeder van [Y.C], te weten mevrouw [J.M.W.], gehuwd [Y.], geboren op 27 mei 1959 te Paramaribo wonende aan de [...] te Paramaribo heeft bij notariële akte dd. 02.01.2014 last en volmacht gegeven aan de verzoekster om in haar naam de ouderlijke macht over haar minderjarige zoon [Y.C.] uit te oefenen en machtigt zij haar teneinde het nodige te doen voor de homologatie van de betreffende akte bij de Vrederechter zodat zij de voogdij kon bekomen over [Y.C.]

De bewijsstukken die toen werden neergelegd vindt U als stuk 4.

De vader van [Y.C.] was evenwel onvindbaar.

Beide Rechtbanken hebben geoordeeld dat de vader tevens die beslissing diende te geven en er dus mee akkoord diende te gaan dat de verzoekster de voogdij over haar broer krijgt.

Als bijlage 4 van het stuk 4 vindt U de notariële akte waar enkel de moeder Mevr. [J.M.W.] deze beslissing had genomen, omdat het toen niet anders mogelijk was.

De verzoekster verkeerde dus in een patstelling.

Na bijkomende vergaande opzoekingen ter plaatse in Suriname is de vader dan toch kunnen opgespoord worden, zodanig dat deze op 04 juni 2014 voor de notaris te Paramaribo-Suriname ook de toestemming heeft gegeven zodat huidig verzoekende partij, de ouderlijke macht over zijn minderjarige zoontje [Y.C.] krijgt middels deze akte.

De comparanten vragen in diezelfde akte dat Mevr. [S.Y.] het nodige doet teneinde de homologatie van deze akte bij de bevoegde Vrederechter te bekomen.

Deze nieuwe akte wordt gevoegd als stuk 5.

Deze nieuwe akte wordt thans in origineel van Suriname aan de raadsman van de verzoekster overgemaakt.

Ondertussen wordt reeds, op grond van het afschrift van de notariële akte van 04 juni 2014 een nieuw verzoek bij de Vrederechter te Waregem ingediend omdat partijen thans daar verblijven. Als bijlage vindt u kopie van dit nieuwe verzoekschrift. (stuk 6)

Er is nu dus geen enkel probleem meer dat de voogdij/homologatie verhindert voor de verzoekster.

Er is enkel nog de tijd nodig om de beslissing van de Vrederechter te bekomen.

Tegen dat de Raad een beslissing zou kunnen nemen is deze homologatie er.

In het bevel tot terugbrenging wordt eigenlijk - impliciet- gezegd dat indien die homologatie er is er geen enkel probleem is.

De verzoekster heeft aangetoond welke omstandigheden het voor haar op heden onmogelijk maakten om de homologatie te verkrijgen en dat zij in staat is hier aan te verhelpen.

Het is logisch, billijk en behoort tot de rechten van de mens om deze tijd alsnog te krijgen."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de brief die de verwerende partij heeft gericht aan de verzoekende partij op 16 april 2013. Deze brief luidt als volgt:

"Geachte mevrouw,

Naar aanleiding van de aanvraag tot inschrijving dd. 12.04.2013 van de minderjarige, kan ik u melden dat het kind een voorlopig verblijf kan krijgen mits dat de zus (Y.S.D.) wordt aangeduid als voogd. Een vrijwillige plaatsing vanuit een andere lidstaat kan enkel worden aanvaard als de (pleeg)voogdij officieel wordt vastgelegd, zodat bij eventuele problemen het opvanggezin de verantwoordelijkheid kan nemen over het kind.

Er dient een notariële akte te worden opgemaakt met de bepalingen (voor de pleegvoogdij) hierin opgenomen en deze dient ter homologatie bij het bevoegde Belgische vrederegerecht te worden voorgelegd ter homologatie.

De vrederechter kan dan, in alle vrijheid, bekijken of het wel in het belang van het kind is op te groeien in het opvanggezin.

Deze homologatie dient te gebeuren in overeenstemming met het artikel 392 B.W. :

De ouder, die het laatst het ouderlijk gezag uitoefent, kan een voogd aanwijzen, hetzij bij testament, hetzij bij wege van een verklaring voor de vrederechter van zijn woonplaats of voor een notaris. Op voorwaarde dat de ouders gezamenlijk handelen, kunnen zij zulks ook doen bij een verklaring voor de vrederechter of voor een notaris. Zij kunnen hun keuze op ieder ogenblik wijzigen door het doen van een nieuwe verklaring. De verklaring blijft geldig na het overlijden van een van de ouders zolang de overlevende ouder deze niet heeft herroepen of geen voogd heeft aangewezen overeenkomstig het eerste lid. Elk van de ouders kan de verklaring herroepen. De herroeping geschiedt voor de vrederechter of voor de notaris die de verklaring heeft ontvangen. Wanneer de verklaring is afgelegd voor een notaris, geschiedt de herroeping voor dezelfde notaris of voor een andere notaris, die de notaris die de verklaring heeft ontvangen hiervan op de hoogte moet brengen. Van de herroeping wordt melding gemaakt op de verklaring. Indien de persoon die overeenkomstig het eerste en het tweede lid is aangewezen, de voogdij aanvaardt, homologeert de vrederechter de aanwijzing tenzij ernstige redenen met betrekking tot het belang van het kind, die nauwkeurig zijn omschreven in de gronden van de beschikking, uitsluiten dat de keuze van beide ouders of een van hen wordt gevolgd.

Eens de voogdij geregeld is, is het pas nuttig ook de andere bewijsstukken te verzamelen nl., een handgeschreven tenlasteneming voor de minderjarige door het opvanggezin (of ouder), het bewijs van

voldoende bestaansmiddelen door opvanggezin (a.d.h.v. arbeidsovereenkomst of werkgeversattest + 3 recente loonfiches) en een bewijs van een geldige ziektekostenverzekering voor de minderjarige. Indien er twijfels of vragen zouden zijn aangaande de gevraagde documenten, kan u steeds contact opnemen met onze dienst, liefst telefonisch op het nummer [...]. Gelieve de zus [Y.S.D.] van deze onderrichtingen op de hoogte te brengen. Van zodra de gevraagde homologatie wordt voorgelegd of er bewijzen worden binnengebracht dat de procedure lopende is, gelieve contact met onze dienst op te nemen.”

In fine van de brief wordt dus gesteld dat, van zodra de gevraagde homologatie wordt voorgelegd of er bewijzen worden binnengebracht dat de procedure lopende is, contact moest worden opgenomen met de bevoegde dienst.

De verzoekende partij, die niet betwist dat zij in kennis werd gesteld van dit schrijven, verwijst naar het feit dat op 14 januari 2013 aan de Vrederechter te Deinze en op 12 maart 2014 aan de Vrederechter te Waregem werd gevraagd om aangewezen te worden als voogd van haar minderjarige broer. Verder verwijst zij naar het feit dat in juni 2014 een nieuw verzoek tot homologatie werd ingediend bij de Vrederechter te Waregem.

Het dient te worden benadrukt dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Om deze reden is de verwijzing naar een verzoek tot homologatie dat dateert van na de bestreden beslissing –bedoeld wordt het verzoek tot homologatie van juni 2014– niet dienstig om de regelmatigheid ervan te beoordelen.

De vraag die *in casu* dus moet worden beantwoord is of de verzoeken tot homologatie van 14 januari 2013 en van 12 maart 2014 aan de verwerende partij ter kennis werd gebracht.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont en zelfs niet beweert dat zij deze stukken ter kennis had gebracht aan de verwerende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dit evenmin. Integendeel wordt er melding gemaakt van het feit dat geen nieuwe elementen werden toegevoegd naar aanleiding van de hiervoor geciteerde instructiebrief en dat er geen homologatie is door de bevoegde rechtbank. Derhalve is niet aangetoond dat de verwerende partij niet deugdzzaam tot de vaststelling zou zijn gekomen dat uit het dossier niet kan blijken dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek om de homologatie te vragen zodat een aanvraag tot lang verblijf niet rechtsgeldig kan worden ingediend. Het kwam in de genoemde omstandigheden toe aan de verzoekende partij om de verwerende partij in kennis te stellen van de procedurele stappen die zij had ondernomen of zou ondernemen om de homologatie te vragen. Zij is daartoe volledig in gebreke gebleven, terwijl de verwerende partij haar daartoe ruimschoots de tijd heeft geboden.

Aangezien de verzoekende partij verder niet betwist dat de betrokken minderjarige langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn nu hij reeds sedert 12 april 2013 in België aanwezig is, zijn er geen redenen om aan te nemen dat het bestreden bevel tot terugbrenging niet rechtsgeldig of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar nieuwe evoluties in de zaak die ervoor zorgen dat de homologatie niet meer zal worden verhinderd, naar het feit dat in de bestreden beslissing impliciet wordt gezegd dat indien deze homologatie er is er geen enkel probleem meer is en dat het logisch is, billijk en behoort tot de rechten van de mens om alsnog de tijd te krijgen om één en ander in orde te krijgen omdat het eerder de omstandigheden waren die het voor haar tot op heden onmogelijk maakten om de homologatie te verkrijgen terwijl zij nu in staat is hieraan te verhelpen, dient erop te worden gewezen dat de Raad zich niet in de plaats vermag te stellen van het bestuur en niet de bevoegdheid heeft tegemoet te komen aan de verzuchtingen van de verzoekende partij. Desgewenst kan zij op grond van deze nieuwe gegevens een nieuwe aanvraag indienen.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS